

ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย : English for Lawyer

The ASEAN Way and the ASEAN Community

วิถีอาเซียนกับการเป็นประชาคมอาเซียน

Archariya Wongburanavart^{*}

อัจฉริยา วงษ์บุรณาวาทย์

Abstract

The realisation of a fully-fledged ASEAN Community would depend on a long-standing practice of ASEAN, known as, the “ASEAN Way”. It consists of three major principles, namely, the principle of respect for national sovereignty, the principle of non-interference, and the principle of consensus. However, due to an alteration of circumstances surrounding ASEAN, the question then arises whether the traditional ASEAN Way will hinder ASEAN from moving towards a deeper regional integration, which requires closer economic, socio-cultural and political-security cooperation from all the member states. Therefore, this article aims to present the key principles of the “ASEAN Way”, as well as interesting remarks concerning the “ASEAN Way” and the ASEAN Community for the study of English for Lawyers.

Keywords: ASEAN Way, ASEAN Community, English for Lawyers

บทคัดย่อ

การเป็นประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบจะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับกลไกในการขับเคลื่อนความร่วมมือในภูมิภาคอาเซียนที่สำคัญที่เรียกว่า “วิถีอาเซียน” อันประกอบไปด้วยหลักการสำคัญสามประการ ได้แก่ หลักการเคารพในอำนาจอธิปไตยของประเทศสมาชิก หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายใน และหลักการฉันทามติ แต่ทว่าเมื่อสภาพการณ์

^{*} Lecturer in Law, Mae Fah Luang University, PhD in Law (2017) Durham University, UK; LLM in International Trade and Commercial Law (2012) Durham University, UK; LLM in Business Laws (English Programme) (2011) Thammasat University; LLB (2009) Thammasat University

เปลี่ยนแปลงไปทำให้เกิดเป็นข้อคำถามขึ้นมาว่า “วิถีอาเซียน” ที่มีมาแต่ดั้งเดิมนั้นยังคงเหมาะสมหรือไม่หากอาเซียนต้องการที่จะขยายความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกให้ลึกซึ้งแนบแน่นมากยิ่งขึ้นในด้านเศรษฐกิจ การเมืองและความมั่นคง รวมไปถึงด้านสังคมและวัฒนธรรม โดยบทความนี้มุ่งนำเสนอหลักการที่สำคัญของวิถีอาเซียนพร้อมทั้งข้อคิดเห็นที่น่าสนใจในการศึกษาภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับวิถีอาเซียนและการเป็นประชาคมอาเซียน

คำสำคัญ: วิถีอาเซียน, ประชาคมอาเซียน, ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย

ASEAN officially launched the ASEAN Community on December 31, 2015, with three principal pillars; the ASEAN Political Security Community (APSC), the ASEAN Economic Community (AEC) and the ASEAN Socio-Cultural Community (ASCC). The acceleration of the establishment of the ASEAN Community in 2015 demonstrates a strong commitment of the ASEAN members in enhancing and deepening their political, economic and social cooperation. However, although a clear common goal is set, the full realisation of the ASEAN Community would also depend on ASEAN's traditional way of conducting its regional affairs, the so-called “ASEAN Way”. The “ASEAN Way” of cooperation is a long-standing norm and decision-making process of ASEAN that enhances cooperation among member states and builds regional peace and stability. The “ASEAN Way” consists of three important principles, namely the principle of respect for national sovereignty, the principle of non-interference, and the principle of consensus.

1. The Principle of Respect for National Sovereignty

ASEAN places much emphasis on national sovereignty of the member states in its decision-making process. The member states tend to prioritise individual state autonomy over that of the ASEAN community as a whole.¹ They are reluctant to conduct regional affairs that could undermine their sovereignty. This might be because of their history of colonisation. All ASEAN members, except for Thailand have been colonised by western countries.

¹ Jurgen Ruland, “Southeast Asian regionalism and global governance: ‘multilateral utility’ or ‘hedging utility?’” 33 Contemporary Southeast Asia. 83-112.

Therefore, the limitation of the national sovereignty was a sensitive issue among the ASEAN members. For this reason, ASEAN remains an intergovernmental organisation, not a supranational organisation like the European Union (EU). In the EU, all EU members give consent to limit some part of their sovereignty and transfer it to a regional institution for the benefit of the whole community. This approach can avoid delay in implementation of its activities and plans and help the EU achieve a greater level of institutionalisation than those of other regional institutions. In the case of ASEAN, after the adoption of the ASEAN Charter, which is considered the Constitution of ASEAN, a significant legal framework in pursuit of a more rule-based organisation has been provided. Nevertheless, the high preservation of national sovereignty ‘makes ASEAN’s goal for deeper integration a goal in name and form only’.² Consequently, despite having the ASEAN Charter coming into force, ASEAN still remains an intergovernmental organisation.

2. The Principle of Non-Interference

The principle of non-interference is the most prominent feature of the traditional “ASEAN Way”. The ASEAN members agree not to interfere in one another’s internal affairs. This principle helps build trust among the member states. However, ASEAN’s adherence to non-interference was claimed to be a major obstacle for ASEAN in dealing with affairs both inside and outside the region.³ That said, whereas the adoption of non-interference can help reduce conflicts and maintain stability between member states, it leads to an undesirable situation where the decision-making process of ASEAN relies mostly on friendship rather than power.⁴ Non-binding commitments have also led to a

² Lay Hong Tan, “Will ASEAN Economic Integration Progress beyond a Free Trade Area?” (2004), 53 ICLQ (2004), 935-967.

³ S. S. TAN, “Is Asia-Pacific regionalism outgrowing ASEAN?” (2011) 156 The RUSI Journal 58-62.

⁴ Rodrigo Tavares, *Regional Security: The Capacity of International Organizations* (Routledge 2010) 87.

problem of non-implementation.⁵ Therefore, this principle has been perceived as one of the reasons causing a loose and overly-flexible regional cooperation, thereby causing the integration process to fall further behind the schedule.⁶

3. The Principle of Consensus

The ASEAN's decision-making process is still mainly based on the traditional principles of consultation and consensus. The consensus requirement does not mean that a unanimity has to be found,⁷ since not all member states have to agree explicitly to a resolution. Instead, consensus can be reached so long as member states' interests are not disregarded.⁸ However, this might be difficult to achieve when all ten members' fundamental interests are at stake.⁹ In other words, consensus seems difficult to obtain when more member states, which have different levels of development, especially in social, economic and legal aspects, are involved. This process may therefore lead to a decision paralysis. As such, it is suggested that to facilitate more effective decision making ASEAN should move away from consensus-based decision making and adopt more flexible mechanisms.¹⁰

These key principles of the "ASEAN Way" are enshrined in the ASEAN Charter. According to its preamble, the member states agree to respect the principles of sovereignty, non-interference, and consensus. ASEAN has been criticised for re-emphasising these traditional practices in the ASEAN Charter, which is supposed to provide a legal framework for ASEAN to achieve further institutionalisation and improve its operational efficiency. Since the entry into

⁵ Takeshi Yuzawa, "The Fallacy of Socialization?: Rethinking the ASEAN Way of Institution-building" in Ralf Emmers (ed), *ASEAN and the Institutionalization of East Asia* (Routledge 2011) 87.

⁶ Ibid.

⁷ Rodolfo C. Severino, *Southeast Asia in Search of an ASEAN Community: Insights from the Former ASEAN Secretary-general* (Institute of Southeast Asian Studies 2006) 34.

⁸ *The Straits Times* (Singapore), November 13, 1994, 17.

⁹ Alan Collins, *The Security Dilemmas of Southeast Asia* (Palgrave Macmillan 2000) 119.

¹⁰ ASEAN "Report of the Eminent Group on the ASEAN Charter" (December 2006) 6.

force of the ASEAN Charter, ASEAN has been conferred a legal entity separate and independent of its member states. The Charter also aims to transform ASEAN from a loose and informal organisation to a more rule-based organisation.¹¹ However, it becomes questionable whether the traditional “ASEAN Way” of cooperation is still appropriate for ASEAN in pursuing deeper regional integration. Strict adherence to the principles of national sovereignty, non-interference, and consensus may no longer be suitable for ASEAN in moving towards a fully-fledged ASEAN Community, which aims for greater institutionalisation and closer cooperation from all the member states. Thus, if the “ASEAN Way” is proven to be an obstacle rather than a facilitator of ASEAN’s deeper regional integration, a modification or an abandonment of this long-standing practice may be required.

คำแปลภาษาไทย

อาเซียนได้ก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2558 โดยประชาคมอาเซียนนั้นประกอบไปด้วยสามเสาหลักที่สำคัญ ได้แก่ ประชาคมการเมืองความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community หรือ APSC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือ AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community หรือ ASCC) การก่อตั้งประชาคมอาเซียนแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นของประเทศสมาชิกที่มุ่งประสานความร่วมมือระหว่างกันในด้านการเมือง เศรษฐกิจ รวมไปถึงด้านสังคมและวัฒนธรรม แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าประเทศสมาชิกอาเซียนจะมีจุดมุ่งหมายร่วมกันอย่างชัดเจน การจะบรรลุเป้าหมายในการเป็นประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบย่อมขึ้นอยู่กับกลไกขับเคลื่อนอาเซียนที่สำคัญอย่าง “วิถีอาเซียน” (ASEAN Way) วิถีอาเซียน คือ วิถีปฏิบัติและแนวทางการตัดสินใจของอาเซียนที่มีมาอย่างช้านานเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกและดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค หลักการสำคัญที่ปรากฏเด่นชัดอยู่ในวิถีอาเซียนประกอบด้วย หลักการเคารพในอำนาจอธิปไตย (The Principle of Respect for National Sovereignty) หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกัน (The Principle of Non-Interference) และหลักการฉันทามติ (The Principle of Consensus)

¹¹ Yeo Lay Hwee, “From AFTA to ASEAN Economic Community - Is ASEAN Moving Towards EU-Style Economic Integration?” in Finn Laursen (ed), *Comparative Regional Integration: Europe and Beyond* (Ashgate Publishing 2010) 221.

1. หลักการเคารพในอำนาจอธิปไตย (The Principle of Respect for National Sovereignty)

อาเซียนดำเนินการร่วมมือโดยให้ความสำคัญกับหลักการเคารพอำนาจอธิปไตยของประเทศสมาชิก เมื่อประเทศสมาชิกต่างหวงแหนในอำนาจอธิปไตย จึงหลีกเลี่ยงที่จะกระทำการใด ๆ อันจะกระทบต่ออำนาจอธิปไตยของตนเอง ที่เป็นเช่นนี้สาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะเหตุผลทางประวัติศาสตร์ กล่าวคือ ทุกประเทศสมาชิกอาเซียน ยกเว้นประเทศไทย ต่างเคยตกเป็นอาณานิคมของชาติตะวันตก ดังนั้นการที่จะให้ประเทศสมาชิกละอำนาจอธิปไตยแม้เพียงบางส่วนย่อมเป็นประเด็นที่อ่อนไหว ด้วยเหตุนี้เองจึงส่งผลให้อาเซียนเป็นเพียงองค์การระหว่างรัฐบาล (Intergovernmental Organisation) แต่ไม่ใช่องค์การเหนือรัฐ (Supranational Organisation) เหมือนดังเช่นสหภาพยุโรป (European Union) ในกรณีสหภาพยุโรปนั้น ประเทศสมาชิกต่างยินยอมจะละอำนาจอธิปไตยบางส่วนของตนและส่งมอบให้แก่องค์กรส่วนกลางเพื่อที่จะได้กำหนดนโยบาย และบริหารจัดการงานภายในสหภาพยุโรปได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว นอกจากนี้ยังสามารถทำให้สหภาพยุโรปมีโครงสร้างองค์กรที่เอื้อต่อการบูรณาการมากกว่าการรวมกลุ่มในภูมิภาคอื่น ๆ ในกรณีของอาเซียนนั้น แม้ว่าจะมีการบังคับใช้กฎบัตรอาเซียนในการวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรโดยมุ่งหมายให้อาเซียนเป็นองค์กรที่ขับเคลื่อนด้วยกฎหมายหรืออยู่ภายใต้กฎกติกา แต่ทว่าการยึดมั่นและหวงแหนในอำนาจอธิปไตยของประเทศสมาชิกยังคงทำให้อาเซียนมีการรวมตัวแบบหลวม ๆ ในรูปแบบองค์การระหว่างรัฐบาล แต่ไม่ใช่องค์การเหนือรัฐ

2. หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกัน (The Principle of Non-Interference)

หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายในเป็นหนึ่งในลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของวิถีอาเซียนที่มีมาแต่ดั้งเดิม ประเทศสมาชิกต่างเห็นพ้องร่วมกันว่าไม่ต้องการให้ผู้อื่นเข้ามาแทรกแซงกิจการภายในของตน ซึ่งหลักการนี้เองทำให้อาเซียนมีความไว้วางใจระหว่างกัน แต่อย่างไรก็ตามการที่อาเซียนยังคงยึดมั่นในหลักการดังกล่าวได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการว่าเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับอาเซียนในการที่จะจัดการกับปัญหาทั้งภายในและภายนอกภูมิภาค กล่าวคือ แม้ว่าการไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกันจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างประเทศสมาชิกให้น้อยลงและคงไว้ซึ่งความมั่นคงระหว่างสมาชิก แต่หลักการนี้เองได้ทำให้กระบวนการตัดสินใจของอาเซียนอยู่บนพื้นฐานของมิตรภาพ ไม่มีการบีบบังคับและแทรกแซง อันนำไปสู่การไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีต่าง ๆ ของประเทศสมาชิกตามกำหนดเวลาที่วางไว้ ด้วยเหตุนี้เองหลักการนี้จึงถูกมองว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อาเซียนมีรูปแบบความร่วมมือระหว่างกันแบบหลวม ๆ และยืดหยุ่นมากเกินไป ซึ่งส่งผลให้การบริหารจัดการภายในอาเซียนเป็นไปอย่างล่าช้า

3. หลักการฉันทามติ (The Principle of Consensus)

กระบวนการตัดสินใจและการกำหนดนโยบายของอาเซียนอยู่บนพื้นฐานของการปรึกษาหารือและหลักฉันทามติเป็นส่วนใหญ่ กระบวนการตัดสินใจแบบฉันทามติ (Consensus) นั้นแตกต่างจากการลงมติแบบเอกฉันท์ (Unanimity) กล่าวคือ กระบวนการตัดสินใจแบบฉันทามติไม่ได้กำหนดให้ประเทศสมาชิกทั้งหมดต้องเห็นด้วยอย่างชัดเจน แต่หมายถึงการที่ผลประโยชน์ของเหล่าประเทศสมาชิกละเลาะและจะต้องไม่มีประเทศใดที่ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนั้น ๆ จนถึงขั้นแสดงท่าทีคัดค้าน แต่อย่างไรก็ตามการที่จะบรรลุฉันทามติโดยรักษาลักษณะของผลประโยชน์ของประเทศสมาชิกทั้งสิบประเทศไว้ได้ทั้งหมดนั้นย่อมมิใช่เรื่องง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ประเทศสมาชิกต่างมีระดับการพัฒนาของประเทศในหลาย ๆ ด้านที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และกฎหมาย การยึดมั่นในหลักฉันทามติอย่างเคร่งครัดจึงอาจนำไปสู่การตัดสินใจและการดำเนินการที่ล่าช้า ดังนั้นจึงมีข้อเสนอแนะจากหลายฝ่ายว่าเพื่อให้กระบวนการตัดสินใจของอาเซียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อาเซียนควรปรับเปลี่ยนทางเลือกในกระบวนการตัดสินใจจากแบบฉันทามติมาใช้กลไกที่มีความยืดหยุ่นมากยิ่งขึ้น

หลักการที่สำคัญอันประกอบขึ้นเป็นวิถีอาเซียนที่ได้กล่าวมาข้างต้นต่างปรากฏชัดเจนในกฎบัตรอาเซียน โดยในอารัมภบทได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ประเทศสมาชิกอาเซียนต่างตกลงที่จะเคารพหลักการแห่งอธิปไตย การไม่แทรกแซงกัน และฉันทามติ ด้วยเหตุนี้เองอาเซียนจึงได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่ายังคงเน้นย้ำถึงแนวทางปฏิบัติแบบเดิม ๆ ในกฎบัตรอาเซียนซึ่งควรจะเป็นการวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างขององค์กรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานของอาเซียน โดยแม้ว่าการมีกฎบัตรอาเซียนจะทำให้อาเซียนมีสภาพบุคคลทางกฎหมายแยกต่างหากและเป็นอิสระจากประเทศสมาชิก และมีลักษณะเป็นองค์การที่ยึดกฎหมายเป็นพื้นฐานในการดำเนินงาน แต่อย่างไรก็ตามความร่วมมือในแบบวิถีอาเซียนนี้เองทำให้เกิดเป็นข้อคำถามขึ้นมาว่ายังคงเป็นสิ่งที่เหมาะสมสำหรับอาเซียนในการดำเนินการบูรณาการในระดับภูมิภาคอย่างลึกซึ้งหรือไม่ การที่อาเซียนยังคงยึดถือหลักการเคารพในอำนาจอธิปไตย หลักไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกัน และหลักการฉันทามติอย่างเคร่งครัดอาจจะไม่เหมาะสมกับอาเซียนอีกต่อไปหากอาเซียนต้องการก้าวไปสู่การเป็นประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบที่ต้องอาศัยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดแนบแน่นจากทุกประเทศสมาชิก ดังนั้นหากวิถีอาเซียนได้กลายมาเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการบูรณาการในระดับภูมิภาคที่แนบแน่นลึกซึ้ง การปฏิรูปวิถีอาเซียนที่มีมาแต่ดั้งเดิมย่อมเป็นสิ่งจำเป็นและหลีกเลี่ยงไม่ได้

ข้อสังเกตที่น่าสนใจ

(1) คำว่า “pillar” (พิล-ลา) เป็นคำนาม (noun) แปลว่า เสาหลัก เสาค้ำ แขนงสำคัญ ซึ่งในที่นี้หมายถึงแต่ละเสาหลักความร่วมมือที่สำคัญในประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) อันประกอบไปด้วยสามเสาหลัก ได้แก่ ประชาคมการเมืองความมั่นคงของอาเซียน (ASEAN Political Security Community) ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community) และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community)

(2) หนึ่งในหลักการสำคัญของวิถีอาเซียนคือหลักการไม่แทรกแซงกิจการภายใน ซึ่งภาษาอังกฤษใช้คำว่า “principle of non-interference” คำว่า “interference” (อิน-เทอ-เฟีย-เรนซ์) เป็นคำนาม (noun) แปลว่า การเข้าแทรกแซง เมื่อเติมคำข้างหน้าด้วยคำว่า “non” (นอน) ซึ่งเป็น prefix โดย prefix หมายถึง คำที่ใช้เติมเข้าข้างหน้าคำอื่นแล้วทำให้คำคำนั้นมีความหมายผิดไปจากเดิม ในกรณีนี้การเติมคำว่า “non” เข้าไป ทำให้คำคำนี้มีความหมายในทางตรงกันข้าม ดังนั้นคำว่า “non-interference” จึงแปลว่า การไม่เข้าแทรกแซง ซึ่งในที่นี้หมายถึงการไม่เข้าแทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกันของประเทศสมาชิกอาเซียน

(3) คำว่า “sovereignty” (ซอ-วอ-เรน-ที) เป็นคำนาม (noun) แปลว่า อำนาจอธิปไตย ซึ่งเป็นอำนาจอสูงสุดในการปกครองประเทศ เมื่อแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนต่างหวงแหนในอำนาจอธิปไตยของตน จึงยึดถือหลักการการเคารพในอำนาจอธิปไตยของประเทศสมาชิกอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด ซึ่งคำว่า “ความเคารพ” ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “respect” (รีส-เพค) ดังนั้น “respect for sovereignty” จึงหมายถึงความเคารพในอำนาจอธิปไตยของแต่ละประเทศสมาชิก

(4) หลักการสำคัญในวิถีอาเซียน ไม่ว่าจะเป็นหลักการเคารพในอำนาจอธิปไตย หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายใน และหลักการฉันทามติ ต่างได้รับการยืนยันและสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนในกฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) ซึ่งในบทความได้ใช้คำว่า “enshrine” คำว่า “enshrine” (เอน-ไซเรน) เป็นคำกริยา (verb) แปลว่า วางไว้บนหิ้งบูชา ปกป้องเป็นพิเศษ ดังนั้นข้อความที่ว่า “these key principles are enshrined in the ASEAN Charter” ย่อมแสดงให้เห็นว่าประเทศสมาชิกอาเซียนต่างยึดมั่นและให้ความเคารพในหลักการพื้นฐานที่สำคัญของวิถีอาเซียนซึ่งเป็นบรรทัดฐานที่อาเซียนได้ยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด การที่หลักการดังกล่าวนี้ได้ปรากฏอยู่ในกฎบัตรอาเซียนซึ่งเปรียบเสมือนรัฐธรรมนูญอาเซียนนั้น ย่อมแสดงให้เห็นถึงจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนของอาเซียนที่ต้องการจะสงวนรักษาวิถีอาเซียนที่มีมาแต่เดิมนี้อยู่ต่อไป

(5) การมีกฎบัตรอาเซียนทำให้อาเซียนมีลักษณะเป็นองค์การที่ยึดมั่นในกฎกติกาหรือเป็นองค์การที่มีกฎเกณฑ์ในการทำงาน ซึ่งในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “rule-based

“organisation” ในที่นี้คำว่า “rule-based” (รูล-เบส) คือคำคุณศัพท์ (adjective) แปลว่า ที่อยู่บนพื้นฐานของกฎเกณฑ์ ทำหน้าที่ขยายคำนามคำว่า “organisation” ซึ่งหมายถึง องค์การ ดังนั้น “rule-based organisation” จึงหมายถึง องค์การที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของ กฎเกณฑ์นั่นเอง

(6) คำว่า “traditional” (ทรา-ดิ-ชัน-นอล) เป็นคำคุณศัพท์ (adjective) แปลว่า โบราณ ดั้งเดิม หรือเก่าแก่ เมื่อนำมาขยายคำว่า “ASEAN Way” ซึ่งเป็นคำนาม (noun) จึง หมายถึง วิธีอาเซียนที่มีมาแต่ดั้งเดิม โดยเป็นบรรทัดฐานที่ได้รับการยึดถือปฏิบัติโดยประเทศ สมาชิกอาเซียนมาเป็นเวลานานอย่างต่อเนื่อง

(7) คำศัพท์อีกคำหนึ่งที่น่าสนใจ คือคำว่า “fully-fledged” (ฟูล-ลี-เฟลด์จ) เป็น คำคุณศัพท์ (adjective) แปลว่า ซึ่งเจริญเติบโตเต็มที่ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นคำว่า “fully-fledged ASEAN Community” จึงหมายถึง ประชาคมอาเซียนที่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็ม รูปแบบหรืออย่างสมบูรณ์

(8) ประชาคมอาเซียนมีรูปแบบของการรวมตัวในระดับภูมิภาคที่แตกต่างจากสหภาพ ยุโรป โดยมีลักษณะการรวมตัวแบบองค์การเหนือรัฐ ซึ่งภาษาอังกฤษใช้คำว่า “supranational organisation” โดยคำว่า “supra-” (ซู-พรา) เป็น prefix แปลว่า เหนือ หรืออยู่ข้างบน เมื่อนำมาวางหน้าคำว่า “national” (เน-ชัน-นอล) ซึ่งแปลว่า ประชาชาติ ของชาติ ระดับชาติ คำว่า “supranational” (ซู-พรา-เน-ชัน-นอล) จึงแปลว่า เหนือชาติ ดังนั้นเมื่อนำคำคุณศัพท์มาขยายคำนามคำว่า “organisation” (อ-กะ-ไน-เซ-ชัน) จึง หมายถึง องค์การเหนือชาติหรือองค์การเหนือรัฐนั่นเอง กล่าวคือ เป็นองค์การที่มีฐานอยู่ เหนือรัฐสมาชิกทั้งปวง

(9) อาเซียนเป็นเพียงองค์การระหว่างรัฐบาล ซึ่งภาษาอังกฤษใช้คำว่า “intergovernmental organisation” คำว่า “inter-” (อิน-เทอ) เป็น prefix ที่มีความหมายว่า ระหว่าง เมื่อนำมารวมกับคำว่า “governmental organisation” จึง หมายถึง องค์การระหว่างรัฐบาล กล่าวคือ เป็นองค์การที่มีลักษณะเป็นเพียงความร่วมมือ ระหว่างรัฐบาล มิได้เป็นองค์การเหนือรัฐที่มีองค์การส่วนกลางอยู่ในฐานะที่เหนือกว่ารัฐสมาชิก แต่อย่างใด

สุดท้ายนี้หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความรู้เกี่ยวกับ “วิธีอาเซียน” พร้อมทั้งเกร็ดความรู้ ภาษาอังกฤษที่น่าสนใจ แล้วพบกันใหม่ในคอลัมน์ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมายฉบับหน้า เดือนธันวาคม พ.ศ. 2561 ค่ะ